

[Duborg.]

Fordel kan benyttes til Sukkerroer, Chilesalpeter, er fuldt saa dyr som i 1929—30 paa Grund af Dollarkursen, og gaar man de andre Udgifter igennem, Arbejdsløn o. s. v., vil man ikke finde nogen Forandring af nævneværdig Betydning i Forhold til Tallene for 1929—30. Man kan derfor fastslaa, uden at søge ekstreme Tilfælde, ud fra den eneste brugelige Maalestok, at den Pris, der her bydes Avlerne, fra 180 op til maaske en Ubetydelighed over 200 — jeg tror ikke, det bliver synderligt over —, skal med afgørende Sikkerhed give Tab for Dyrkerne. Nu er der ikke noget at sige til, at Dyrkerne maa finde sig i Tab paa Sukkerroedyrking, det maa de paa mange andre Ting, men man byder dog ikke Dyrkerne indenfor nogen anden Produktion det Forhold, at de er sikre paa Tab, sikre paa, at der ikke er nogen Chance for Gevinst, end ikke Chance for Balance. Det turde vel nok være at gaa for vidt.

I den Retning er Venstres Forslag ganske afgjort langt heldigere, ogsaa fordi det bygger paa den bestaaende Lovgivnings Grund, idet der baade paa Grund af Konjunkturerne og maaske ogsaa paa Grund af Valutaen kan komme en Stigning af ikke ringe Betydning, maaske af meget stor Betydning, indenfor Sukkerroevælden, og dér byder Venstres Forslag jo, at Prisen automatisk vil stige, vel ikke saa stærkt som, men dog omtrent i Forhold til Stigningen i Konjunkturerne. Ogsaa af den Grund mener jeg, at ud fra Avlernes Synspunkt kan der ikke være Tvivl om, hvis de forstaa denne Sag og forstaa at afveje, hvad der taler for og imod, at en Sukkerordning bygget op paa Venstres Forslag byder dem langt rimeligere Betingelser, stiller dem i en ganske anden Forstand paa lige Vilkaar med andre Landbrug her i Landet, end Regeringens Forslag gør, saaledes som det nu foreligger.

Der kan ogsaa være megen Grund til at gøre opmærksom paa, at der kan indtræde det Forhold, at importeret Sukker vil blive væsentligt dyrere end det indenlandske Sukker med en Pris af 36 Ø. Ja, saa maa det vel være Staten, der skal betale dette. Hvis man ikke kan indføre Sukker til en lavere Pris end f. Eks. 40 Ø., er det saa Staten, der skal betale de 4 Ø.? Forbrugerne er jo efter Lovforslaget sikrede imod, at Prisen kan overstige 36 Ø. Avlerne kan man vel ikke forlange skal betale det, naar de i Forvejen faar for lidt. Fabrikkerne er sikret deres Aktieudbytte, eller jeg vil hellere sige under den nye

Form deres Obligationsrente. Saa maa det vel være Staten, der skal betale. Denne Risiko er af ikke ringe Omfang. Og naar man nu fremhæver den Risiko, der kan være for Staten efter Venstres Forslag, vil jeg dertil sige, at Risikoen efter Regeringens Forslag er langt mere uoverskuelig og kan dreje sig om langt større Beløb. Der kan i denne Forbindelse fremsættes mange andre Betragtninger, som jeg dog ikke her skal komme ind paa, Betragtninger, som altid vil melde sig, naar man gaar stik imod Økonomiens Love, hvis man vil ophæve saa at sige de naturlige Prisforhold, som danner sig ved den almindelige Handel.

Jeg har hermed søgt at vise, at det Forslag, som Regeringen her har forelagt, er noget meget mere end en beskeden Ordning af Sukkerproduktionen for et Aar. Det er en afgørende Vending i dansk Sukkerproduktions hele Stilling. Det er ikke blot et Forsøg i Retning af Statsdrift, det er i sig selv en Begyndelse, som der ingen Udsigt er til at komme bort fra, naar vi først er slaaet ind paa den Vej. Jeg vil ogsaa gerne sige, at selve det Formaal, som skydes saa stærkt i Forgrunden: at sikre den danske Sukkerproduktion for den hjemlige Avl, ogsaa af valutamæssige Grunde — hvad jeg ingenlunde underkender, jeg mener det er et meget vigtigt Moment —, kan, det tør jeg sige, ikke naas ad den Vej. Jeg vil ikke bestride, at der ogsaa efter dette Forslag vil blive Sukkerroedyrking af ret betydeligt Omfang, men jeg vil afgjort bestride, at der er Mulighed for en Udvidelse af Sukkerroedyrkingen af et saadant Omfang, at hele Landet kan forsynes. At der skulde ske en saadan Udvidelse, ved at man gaar over til en anden Driftsform, som man ikke har nogen som helst Chance for at have Fordel ved at gaa over til, er udenfor enhver rimelig Sandsynlighed.

Jeg er ikke uenig med den højtærede Minister i, at det vil være en overmaade vigtig Opgave at faa en saadan Udvidelse af Sukkerroedyrkingen her i Danmark, at vi kan forsyne os selv. Det er vigtigt af rent beskæftigelsesmæssige Grunde, og vigtigt af mange Grunde, men det har særlig sin Begrundelse i, at dansk Sukkerproduktion baade avlermæssigt og fabriksmæssigt staar paa et saa højt Standpunkt, at det i og for sig er urimeligt, at vi ikke skulde naa det. Ogsaa af den Grund vil jeg modsætte mig dette Forslag, at det ikke i nogen Maade kan tænkes at opfylde det Formaal, som netop er dets væsentligste, og jeg vil